

KÖZPONTI LAP

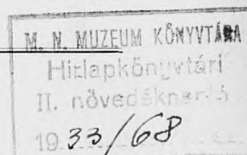
Havi közlemények
a magyarországi irgalmasnővérek számára.

7. ÉVFOLYAM.

1921.

2. SZÁM.

TARTALOM: Szent József kálváriája. — Hogyan tisztelte b. Lujza Urunk keserves kínszenvedését. — B. Lujza anyánk elvei. — Megújulás. — Humilitas n. levele. — A furfangos napsugár. — Utóhangok. — A központi ház krónikájából. XII. — Beszámoló. — Szünórák.

Szent József kálváriája és a szeretet leányának keresztútja.

Ha figyelemmel kísérjük szent József földi életét, csak hamar meggyőződhetünk arról, hogy nemcsak hivatása és munkaköre hasonlított a szeretet leányáéhoz, hanem szenvedései, megpróbáltatásai, azaz életének kálváriája és a mi szenvedéseink között is meglepő párhuzamot találunk.

Első tekintetre azt hihetnők, hogy szent József élete a föld legszentebbjei: Jézus és Mária társaságában a legzavartalanabb mennyei boldogságban telt el, és a szenvedésnek még árnyéka is elkerülte, mert a menny és föld legrágább kincseit — Jézust és Szeplőtelen Anyját — egészen a magáénak mondhatta.

Pedig mégsem volt így. Ez a szerencsés látszat korántsem valóság. Nehéz és kínos kálváriát járt ez az igaz férfiú.

1. Szentebb, megtisztelőbb hivatással Isten még senkit sem tüntetett ki ezen a világon, mint szent Józsefet. Senki biztosabb nem lehetett hivatása valódiságáról, mint ő.

A szent hagyományokból tudjuk, hogy csodálatosan kivirágzott vesszeje által Isten nyilvánvalóan őt választotta ki és hívta meg, hogy a Szűzek királynéjának jegyese, védője és támasza legyen.

Elgondolható, hogy mily boldogan és alázatos szíve egész szeretetével karolta át szent József szép hivatását és mennyire törekedett, hogy feladatának a legméltóbban megfeleljen. De íme mit látunk? Alig tölt néhány hónapot új hivatalában, komor kételyek nyugtalanítják, gyötrik Istenben és szűzi jegyesének hűségében erősen bízó, szerető lelkét. Kínos lelki vergődésében nem kap tanácsot, nem talál kivezető utat szenvedésében! Már-már megbarátkozik a gondolattal, hogy meghátrál, titokban elbocsátja jegyesét, a szeplőtelen Istenanyát, vagyis elhagyja hivatását. Ki írhatná le e mérhetetlen lelki szenvedésnek fájdalmát? Egyrésztől lángoló szeretete és bizalma jegyesehez, másrésztől fekete kételyek hivatásában! Mily kínos kálvária!

Ilyenformán jár a szeretet akárhány leánya is. A világiak azt gondolják, hogy nincs a világon senkinek nyugalmasabb, boldogabb élete, mint az irgalmasnővérnek. Mit tud ő a szenvedésről szép hivatásában! Ilyenféle gondolattal hagyja el akárhány fiatal leányka is a világot és lép a társulatba. A szinte csodákkal határos nehézségek leküzdése bizonyossá teszi őt hivatása valódiságáról, azért szinte fut, repül a szeretet szárnyain, hogy mihamarább átlépesse az Úr házának küszöbét és szívére ölelhesse új hivatását. Eleinte úgy is tűnik neki, hogy megtalálta a földi paradicsomot; teljesen boldog és megelégedett.

Az idő múlik. De nem sokáig, csak néhány hónapig, egy-két évig tart a nyugalom, és a fiatal nővér azt veszi észre, hogy zavartalan boldogsága helyett mindenféle kétkedő gondolatok zaklatják és előre nem látott nehézségek, áldozatok, lemondások ingatják meg lelke egyensúlyát.

Szenvedései fokozódnak s a legkínosabb kísértéseket ébresztik lelkében hivatása ellen. Nem egyszer még a világ, sőt hozzátartozóinak csábítása is hozzájárul ehhez és a szegény, küzködő lélek közel van hozzá, hogy elhagyja hivatását, visszatérjen a világba. Mily gyötrő küzdelem, mily nehéz kálvária!

A szenvedés e nehéz perceiben menjünk szent Józsefhez. Tekintsünk rá és kövessük példáját. Szent József Istenhez folyamodott, aki angyal által világosította fel; hitt, megnyugodott és még boldogabb lett, mint azelőtt volt. Lelki szemei előtt csak most bontakozott ki egész nagyságában hivatásának fönsége és méltósága. Nagyobb látókört kapott. Látta, hogy Isten milyen megtisztelő feladatot bíz rá egyszülött Fiának gondozásával.

Imádkozzunk mi is. Menjünk elüljáróinkhoz, hallgassuk meg őket és biztatásukban bizzunk meg feltétlenül. A vihar elmúltával mi is tündöklőbb fényben látjuk majd hivatásunk rejtett szépségeit. Örülni fogunk és még boldogabbak leszünk a tudatban, hogy — bár szenvedések árán — egészen Isteni lehetünk. Ha szent József nem hallgat az angyal szavára és elhagyja a szent Szűzet, ki tudja, milyen szomorú következménnyel járt volna e ballépése! Még senki sem bánta meg, hogy őszinte engedelmességgel követte Isten sugallását és elüljárói útbaigazítását. De már sokan megsiratták keserű könnyekkel, hogy a kísértésnek engedtek.

Menjünk egy lépéssel tovább. Szent József boldogsága csak fokozódott abban a boldog tudatban, hogy nemcsak a szeplőtelen Istenanyának védője, de Isten egyszülött Fiának nevelőatyja is lesz. De lépést tartott boldogságával a szenvedés is. Augusztus császár gögje ép akkor készítette vándorútra a szent házaspárt, amikor legkevésbé számítottak rá és a legkevésbé kívánták. De engedelmeskedve a parancsnak, Isten szent akaratának hódolnak meg

és azzal a vigasztaló reménnyel indulnak útnak, hogy ős-
atyáik városában szíves és vendégszerető fogádtatásban
részesülnek és majd meleg tűzhelyre találnak egyik-másik
rokonuknál. De fájdalom! A remény örömhullámai csak-
hamar megtörnek a mindig fájóbb és fájóbb csalódásoknak,
az emberek részvétlenségének kemény szirtjein. Nincs
senki az egész városban, aki a föld legszentebbjei előtt
ajtót nyitna. Sőt, ráadásul még bőven kijut szent Józsefnek
a gúny, szemrehányás és a megvetés töviseiből.

Mikor az egész menny és Betlehem virányai örömben
úsznak, hogy végtére ütött a megváltás órája — mert meg-
született a világ Messiása, — szent József mély fájdalom-
mal tekint a királyok Királyára, akinek ő, nevelőatyja,
istállónál jobb lakást, barmoknál dicsőbb társaságot, szal-
mánánál puhább ágyacskát nem szerezhetett. Mily gyötrő,
kínos szenvedés ez szent József szerető, atyai szívének!
De mihelyt a gyermek Jézus mosolya bevilágított bán-
kódó lelkébe és biztosította, hogy így van jól, ez az Isten
szent akarata, ez az ő szentséges Szíve szerint való fogad-
tatás e gőgös világban, fájdalma megenyhült és boldogan
imádta Isten bölcs végzéseit.

Szívének nyugalma és boldogsága azonban ismét csak
kevés ideig tartott. A betlehemi istálló öröme csak kis
pihenő, erőforrás volt újabb és még nagyobb szenvedések
elviseléséhez.

A három napkeleti bölcs dicsősége alig hagyta el
Betlehemet, a fénylő csillag helyett sötét fellegek borultak
a városra és egész környékére. A kegyetlen Heródes fél-
tékenysége halálra kereste az élet Urát, az isteni Üdvözítőt.
Mily megdöbbenő lehetett ez a vértszomjazó hír szent
József szívének! Mennyi aggodalmat, gyötrő és vérző fá-
dalmat válthatott ki lelkéből az angyal utasítása, hogy
keljen föl és azonnal, még azon éjjel fusson a gyermek
Jézussal és anyjával Egyiptomba. Ezt a szenvedést csak

azok értik meg némiképen, akik a mostani világháború
folyamán a gyors menekülés kínos kálváriáját végigjárták.

Ez az egyiptomi út a betlehemi utazásnál százszorta
gyötrelemesebb és gondterhesebb volt. Hozzájárult még a
kínos bizonytalanság is, mi sors várja őket az idegen,
ellenséges országban, a pogányok között, és vajjon meddig
tart számkivetésük ideje?! De szent József leszámolt mind-
ezzel. Vállára vette a súlyos keresztet és Isten akaratán
megnyugodva, útnak indult. Nem okoskodott, nem mente-
getődött a leküzdhetetlennek látszó nehézségekkel; hanem
túrt némán, szótlanul mindaddig, amíg Isten hét hosszú
év megpróbáltatása után ismét vissza nem hívta a szent
családot hazájába. De milyen óriási fáradságba kerülhetett
újából a hosszú gyalogút visszafelé az isteni Gyermekkel,
ki már túlnagy volt arra, hogy karon vigyék, és túlkicsiny
és gyenge, hogy e hosszú utat gyalog tegye meg.

Ilyenformán alakul a szeretet leányának keresztútja
is szent hivatásában. Alig szokott meg rendeltetési helyén
és tiszttségében, az isteni Gondviselés más házat és más
munkakört jelöl ki számára. Mikor legkevésbé számít rá,
kapja az utasítást, hogy a lehető leghamarább hagyja el
helyét és menjen ebbe meg ebbe a városba. Sokszor azt
sem tudja, merre van. Teljesen idegen hely az neki és
nem is ismer ott senkit. De az engedelmesség kívánja, és
ő megy, bár nem tudja előre, milyen megpróbáltatások
várnak ott rá és milyen lesz boldogulása. A helynek és
tiszttségnek változtatása olymódon, amely sehogy sem
kedvez természetének, néha nem egyszer, de 4—5-ször,
talán tízszer is ismétlődik hivatási élete folyamán. Meg-
nehezíti ezt az áldozatot némelykor még az a gondolat is,
hogy elhelyezésének oka bizonyára egy orvos szeszélye,
ennek a nővértársnak vetélkedése, rágalom vagy más efféle.

A szenvedés e nehéz óráiban merítsünk erőt és
vigasztalást szent József magasztos példájából. Amint lát-

hattuk, az ő szenvedését is legtöbbször az emberek gögje, irigysége okozta. De ő sohasem zúgolódott, sohasem neheztelt azokra, akik szenvedéseinek eszközei voltak. Tanuljunk szent Józseftől. Ne tekintsünk az emberekre, hanem Jézusra, aki Isten akarata szerint ránk bocsátja a szenvedést, hogy hozzá némiképp hasonlíthassunk, Szent József is Jézusért és Jézus miatt szenvedett. S ha neki, az igaz férfiúnak, annyit kellett szenvednie, csodálkozhatunk-e, ha nekünk is hasonló sors jut osztályrészül?

3. Názáretbe érkezve, a szent család szemefénye és öröme az immár hétéves, szépséges gyermek Jézus. Érte és szűz anyjáért dolgozni, velük társalogni valóban mennyei élvezetet nyújthatott a gondos nevelőatyának. Azt hihetnők, szent József most elérte valahára a boldogság tetőpontját. Most mi sem zavarhatja meg a szent család örömét. És mégis! Ime, az eddigieknél is fájóbb és kínosabb lelki gyötrelmet tesz próbára a szerető nevelőatyja jóságos szívét és türelmét.

A szent család a 12 éves Jézussal együtt fölmege Jeruzsálembe a husvéti ünnepekre. Elvégezvén a szokásos ájtatosságot, a jámbor zarándokok hazafelé indulnak. Beköszönt az est, kis nyugovóra hív. De ah gyötrelmes valóság! A szent család drága kincse, akinek a szűzi anyával együtt szent József is öre, nincs sehol!!

Aki életében már elvesztett valamit, amit nagyon szeretett s nagyon értékesnek tartott, az tud némi fogalmat alkotni magának szent József lelki szenvedéséről, mikor a kínos valót látta, hogy Jézus elveszett! Ennél nagyobb fájdalom nincs a világon. Eddig minden szenvedésben vele volt Jézus, de most nélküle kellett szenvednie. Mily gyötrő örökkévalóság lehetett ez a három nap és éj, amíg szíve keserűségében az isteni Üdvözítőt kereste. Milyen sötétség borulhatott tiszta lelkére! Szíve alázatában mennyi szemrehányást tehetett magának, mennyi ag-

gály gyötörhette, holott teljesen ártatlan volt Jézusa elvesztésében. Milyen kinteljes kálvária!

Akiket Isten szeret, azokat megsanyargatja! A szeretet leányának is készen kell lennie ilyenféle lelki szenvedésre. Nem egyszer történik, hogy — mikor azt hiszi, lelke már edzett és a szeretetben már annyira megerősödött, hogy a különféle áldozatokat és megpróbáltatásokat könnyen elbírnja — akkor lepik meg őt az eddig még soha sem tapasztalt lelki szenvedések: sötétség, elhagyatottság, örök üdvét érdeklő aggályok és kételyek egész árja!

A szenvedés ily kinteljes óráiban menjünk ismét szent Józsefhez, aki megért minket. Ha neki is át kellett mennie e tűzpróbán, ne tartsuk a legrosszabb jelnek, ha mi is hasonlóan szenvedünk; inkább örüljünk, hogy Jézus a nevelőatyjának nyújtott keserűségek poharából nekünk is juttat néhány cseppet. Ha nem is örömmel, de legalább megnyugvással szenvedjünk és bizalommal Isten végtelen jóságában.

4. Mikor szent József megtalálta az isteni Gyermeget, visszatért Názáretbe és attól kezdve az Írás nem említ többet szent József szenvedéséről. Vajjon vége volt-e most már földi kálváriájának? Korántsem!

Ha további szenvedéséről más bizonyítékunk nincs is, mégis tudjuk, hogy a fárasztó munka terhe alatt lassan-lassan kimerült, ereje elfogyott és megbetegedett. Mint minden beteg, szent József is átszenvedte a testi erőtlenység kínos érzetét és a betegséggel járó számos nehézséget. Végórája közeledett. A szenvedés utolsó tüze befejezte a tökéletesség munkáját. Minden földi salaktól megtisztulva, Isten tökéletes képmását találta ott a halál angyala, mikor betért a szent hajlékba, hogy elvágja József életének fonálát. Jézus és Mária karjai között utolsót dobant végre atyai, jó szíve. Érdemekben oly gazdag lelke az angyalok kíséretében szállt az ószövetség szentjei és

pátriarkái közé ama limbusba, ahonnét bevárva a Megváltó mennybemenetelét, — a halhatatlanság Királyának: Jézusnak kíséretében elsőnek vonult be az immár megnyílt mennyei Jeruzsálembe. Szepültelen Arája is csak még inkább növelte végnélküli örömét és boldogságát, mikor ünnepélyes mennybemenetele után a Mennysorság Királynőjévé koronáztatott.

Mily szent és dicső a halál Jézus és Mária valóságos jelenlétében! Milyen boldog átmenet az örökkétartó, győzelmi életbe! Milyen végnélküli örömebe és magasztos dicsőségbe vezette szent Józsefet földi kálváriája!

Ez lesz osztályrésze a szeretet leányának is, aki élete utolsó pillanatáig úgy járja meg az élet keresztútját, mint szent József, aki úgy szenved, mint ő szenvedett: Jézusért, Jézussal és Máriával.

Menjünk szent Józsefhez és tanuljuk ezt meg tőle!

Kedves nővéreink bizonyára értesültek már a *Szív* útján, hogy a szentséges Atya ez idén március 17, 18 és 19.-én trídiumot rendelt el szent József tiszteletére, akit IX. Pius pápa 50 évvel ezelőtt az Egyház Védőjévé választott. A trídium megünneplésének módját a megyéspüspökök fogják meghatározni; a Központnak ehhez tehát nincs hozzászólása.

E kegyelmi napok arra szolgáljanak, hogy mindnyájan szívvel-lélekkel megújuljunk szent József bizalomteljes tiszteletében. Ismét a jó Isten bölcs intézkedésére vall, hogy épen a mostani időben irányítja tekintetünket szent József, a munkás, engedelmes és elrejtett élet mintaképe, amikor az egyszerű munka szeretete kihalni készül az emberek között, amikor mindenki függetlenségre és uralomra törekszik.

Tanuljunk meg legalább mi, szent Vince gyermekei, szent Józseftől e szükséges erényeket. Forduljunk hozzá minden ügyünkben s ajánljuk hathatós pártfogásába külö-

nösen a munkásosztályt, melyet legjobban megrontott a mai korszellem, és amelyet az Egyház ellenségei részéről most is a legnagyobb erkölcsi veszély fenyeget.

Hogyan tisztelte boldog Lujza anyánk Urunk keserves kinszenvedését.

Rövid kivonat ft. Binner atya konferenciájából.

Az Úr Jézusnak a mustármagról szóló szép példabeszédét az anyaszentegyház keletkezésére, fejlődésére és elterjedésére vonatkoztatják. De alkalmazhatjuk a mi társulatunkra is, amely eredetében csak kisedded család — kis mustármag — volt, az idők folyamán azonban terebélyes fává fejlődött, nagy lelki családdá növekedett. Szép társulatunk a világ minden részében elterjedt és jelenleg körülbelül 38.000 tagja van. Méltán kérdezhetjük: vajjon mi mozdította elő ezt a nagy haladást? Az egyik hathatós indító ok és kegyelmi forrás kétségtelenül abban lelhető fel, hogy a társulat keletkezése óta kiváló módon tisztelte a szepültelen Istenanyát, amint erre boldog Lujza első nővéreit tanította.

A másik kegyelmi forrást — amely a társulat létét és fennmaradását biztosíthatja — boldog Anyánk az Úr Jézus keserves kinszenvedésének tiszteletében kereste és meg is találta. Mint minden tökéletességre törekvő lélek, boldog Lujza is fiatal korától, élete végeig kiváló áhítatot táplált lelkében Urunk kinszenvedése iránt.

Hogyan nyilatkozott meg benne ez a tisztelet és áhítat?

1. Kiváló gonddal szentelte meg az Úr Jézus halálának óráját, naponként 2—3-ig. Egyik életírója fölemlíti, hogy már fiatal leány korában *hallgatást tartott*

ebben az órában. Valamelyik szentmagányának föltétele volt-e ez, avagy valamely szerzettől tanulta-e el, nem tudjuk; de sejtethjük, hogy a szenvedő és haldokló Úr Jézus iránti gyengéd részvétből tette. Jó Anyánk egész életében hű maradt e szokásához, a szigorú hallgatáshoz 2 és 3 óra között. Ilyenkor — bár munkáját nem szakította meg — mégis egészen elmerültnak látszott. S mivel foglalkozhatott lelke mással, mint az Úr Jézus szenvedésével és irántunk való szeretetével? Következtethetjük ezt abból az imából is, amit 3 órakor térdenállva mondott, amidőn imádkozott az értünk haldokló Istenembert s fölajánlotta őt a mennyei Atyának.

Boldog Anyánk ezt a szokását a társulatba is átvitte. Első nővéreinek csakhamar feltűnt, hogy ebben az órában mélyen hallgat. Azért példájától vonzatra utánozták, és így keletkezett a két társulati szokás: a szigorú hallgatás 2 és 3 óra között, és az imádás az óra végén.

2. Boldog Lujza mély tisztelete Urunk szenvedése iránt abban is nyilvánult, hogy főképen a pénteki napot szemelte ki *vezeklő gyakorlatokra*. Ilyen az állva reggelizés. Ez a látszólag csekély önmegtagadás sok nővérnek igen nehezebbre esik; azért jó, ha mindenkor a penitencia szellemében végezve, az édes Jézus szenvedésére való gondolattal megszenteljük.

Egy másik ilyen önmegtagadási gyakorlat a vádolósi konferencia, amelyben hibáinkért alázódunk. A természetnek ez nem egyszer kerül küzdelmébe főként, ha igazán alázódunk az önvádolás alkalmával. De választhatott volna-e boldog Anyánk e gyakorlatra alkalmasabb időt a pénteki napnál, amikor annyi megaláztatást tűrt el érettünk, bűneink miatt, a szenvedő Istenember?

3. Nincsenek ugyan hiteles adataink, de több mint valószínű, hogy az óraimához csatolt *megemlékezés az Úr Jézus szenvedésének egy-egy titkáról* szintén boldog

anyánktól eredő szokás, s az Üdvözítővel együtt érző és vele szenvedő szeretete sugallta.

4. De a legfönségesebb módon nyilatkozott meg boldog Anyánk mély tisztelete az Úr szenvedése iránt abban, hogy a *társulat pecsétjeül* — mintegy címeréül — a megfeszített Úr Jézust választotta, a szeretet lángjaitól övezett szív közepében. Felirata pedig: *A megfeszített Úr Jézus szeretete lelkesít minket*. E valóban megható választásával nemcsak lángoló szeretetét bizonyította be a szenvedő Megváltó iránt, hanem azt a kívánságát is kifejezi, hogy a megfeszített Jegyes iránt való szeretet éljen szüntelenül a társulat minden tagjában.

Istennek hála! boldog Anyánk e gyengéd részvéte és szeretete, amelyet örökségképen hagyott reánk, a szeretet minden igazi leánya szívében visszhangra talál. A társulat kezdet óta, minden időben ápolta ezt a részvétet és szeretetet Urunk kinszenvedése iránt. Voltak mindig tagjai a társulatnak, akik kiváló módon megértették és követték boldog Anyánk példáját. Ilyen jó nővér volt Andriveau Apollónia is, akit az Úr Jézus abban a kitüntetésben részesített, hogy ismételten megjelent előtte és átadta neki kinszenvedése skapuláróját, hogy az emberek közt terjessze és általa a szent szenvedése iránt való tiszteletet és szeretetet fölélessze.

5. Lássunk végül még egy bizonyítékot boldog Anyánk szeretetéről a szenvedő Üdvözítő iránt. Párizsban Szent Lőrincről nevezett plébániatemplomában — ahová boldog Lujza tetemeit halála után helyezték — a falon most is látható egy egyszerű síremlék e felirattal: *Spes unica. Egyetlen reményem!* — Az ő kívánságára állították föl e keresztet, amely most is fennen hirdeti, hogy a Boldog egyedüli reménységét életében és halálában a megfeszített Úr Jézus szenvedéséből merítette.

Kövessük boldog Anyánkat és legyünk rajta, hogy

nemcsak magunk között, hanem a ránbízottak lelkében is terjedjen Urunk kinszenvedésének kultusza.

Hathatós eszköz erre 1. *A keresztvetés*. Ez egyike a legrégebb és legnépszerűbb keresztény gyakorlatoknak, mellyel a keresztben meghalt Üdvözítőt tiszteljük meg. Az Egyház ezzel a jellel szolgáltatja ki a szentségeket és végzi a szent ceremóniákat. Az első keresztények minden jelentős ténykedés előtt keresztet vetettek, erről ismertek rájuk, hogy keresztények. De legyen a keresztvetés valóban a kereszt jele, nem pedig holmi legyezgetés, mely mindenhez inkább hasonlít, mint a kereszthez. Tanítsuk meg a ránbízottakat is a helyes, rendes keresztvetésre, magyarázzuk meg nekik szép jelentőségét. Figyeljük meg főképen a gyermekeket. Fogjuk meg kezüket és mutassuk meg nekik ismételten, hogyan vessenek keresztet.

2. Egy másik eszköz, amellyel szeretetünket az édes Jézus szenvedése iránt kimutathatjuk, *a keresztúti ájtatosság*. A szentmise után a legüdvösségesebb gyakorlat ez, amely rendkívül sok búcsuval van ellátva. Ha máskor nincs idő, legalább vasárnap minden jó nővér iparkodik, hogy a keresztútát elvégezze. De mit szólna isteni Jegyesünk, ha egyik-másik nővér vásár- és ünnepnapokon a szabad időt olvasással töltené el — még pedig holmi üres, világias históriákat, vagy pláne tiltott könyveket, újságokat olvasna, — a keresztútra azonban nem találna egy kis félórát? Hálára és szeretetre vallana ez Jézus szenvedése iránt?

3. *A piros skapuláré* ájtatos használatával szintén Urunk szenvedését tiszteljük. Az Üdvözítő megígérte Andriveau nővérnek, hogy a hit, remény és szeretet erőit gyarapítja azokban, kik e skapulárét viselik és minden pénteken keserves kinszenvedéséről elmélkednek. Mily hálával tartozunk ezért az édes Üdvözítőnek és mily kegyelettel kell viselnünk e drága talizmánt! Illő tehát,

hogy legalább reggel és este — ha megcsókoljuk — hálás szívvel mondjuk e fohászt: *Kérünk Uram, jöjj szolgálóidnak segítségére, kiket drágalátos véred árán megváltottál.* (100 napi búcsu.)

1. *A feszület* használata szintén hathatós eszköz szeretetünk bizonyítására a szenvedő Megváltó iránt. A feszület nemcsak szobáink dísze, hanem minden nővérnek karján és oldalán viselt ékessége. De a fő, hogy ne csak hordozzák, hanem tekintsenek is rá gyakran hittel és bizalommal, főképen kísértés vagy egyéb szenvedés idején. Legyünk rajta, hogy teljes búcsuval ellátott feszületünk legyen, kiváltkép a betegek és haldoklók használatára. Ki tudja, egy-egy buzgó nővér hány meg hány léleknek nyitotta már meg az örökélet kapuját, épen feszületével?! *In cruce salus! A keresztben van az üdvösség!* Boldog Lujza anyánk is ebben kereste és találta meg. Amen.

Boldog Lujza anyánk elvei.

23. Megegyezés Isten akaratával.

1. A szeretet főleg arra indít, hogy mindenben Isten akaratát lássuk és szeressük, s készek legyünk inkább minden áldozatra, semhogy olyasmit tegyünk, ami visszatetszik neki.

2. Miután Isten annyira kitüntettet bennünket, hogy meghívott szent szolgálatára, nem méltányos-e, hogy úgy szolgáljunk neki, amint azt kívánja tőlünk?

3. Bár kedves volna Isten előtt a szívünkben élő szeretet érzelme s még inkább teljes meghódolásunk, amellyel szentséges akaratát rajtunk és általunk teljesedni engedjük.

4. Áldjuk a jó Istent minden dologban és keressük szent akaratát mindenben.

5. Félre minden önös kívánsággal! Vajjon kik vagyunk, hogy irányt szabjunk útainknak? Bizzuk azt Istenre!

6. Ne feledjük, hogy Isten akaratából vagyunk ott, ahol vagyunk, és — mint a nagy Király kiküldött követének — egyedül ennek teljesedésén kell fáradoznunk.

7. Veszedelmes dolog, előbb kívánnunk valamit, mielőtt Isten akarja. Mindig félhetünk, ha saját kívánságunkra helyeznek át; sokan megjárták már ezzel, mert hivatásuk elvesztésébe került.

8. Isten iránt úgy mutathatjuk ki tökéletes hűségünket, hogy még akkor is szeretjük szent akarátát, ha ellenkezik a miénkkel.

9. Ha Istennek tetszeni óhajtunk, ne azt nézzük, mit szeretnénk mi, hanem azt, mit kíván ő tőlünk.

24. Mennysorság.

1. Miután lelkünk örökké él, minden Isten-nyújtotta eszközt meg kell ragadnunk arra, hogy öröklétét boldoggá tegyük.

2. E földi élet rövid, s a szenvedés jutalma örök. De csak azoké a pálma, akik vitézül küzdöttek. Azt kívánom, hogy Jézus Krisztus szerelmeért mindannyian diadalmasan megküzdjenek nehézségeikkel és egész bizalmukat Istenbe helyezték, nem pedig a teremtményekbe.

3. Üdvözítőnk azt kívánja tőlünk, hogy — amellet, hogy felebarátaink javán munkálkodunk — arra is gondunk legyen, hogy elkészítsük lelkünket a dicsőséges mennyei hazába való költözésre.

4. Gondoljunk gyakran a boldog örökkévalóságra, hogy a rózsák reménye megédesítse töviseinket.

5. Az élet rövid, az örökkévalóság pedig hosszú, boldog és kívánatos. De csak Jézus követésében, folytonos munkával és szenvedéssel nyerhetjük el.

Megújulás II.

V. Újuljunk meg a szeretet erényében.

Lássuk még néhány okát annak, hogy miért találunk oly sok nehézséget a kölcsönös testvéri szeretet terén. Miért nem tudjuk egymást szeretni?

II. Mert nem tudjuk *a hibát a hibázótól elkülöníteni*. Hibázni emberi dolog. Addig, míg e testben élünk, el nem kerülhetjük, hogy egyben-másban ne hibázzunk. Romlott

természetünk gyászos következménye ez. A jó Isten bölcsesége is megengedi megaláztatásunkra, hogy egyszer-más-szor nagyobb hibába is essünk. Isten megtűri rajtunk a gyarlóságokat és fogyatékoságokat, hogy alkalmunk legyen az erények gyakorlására és érdemszerzésre. Jól mondja Krisztus követése: *Ha mindannyian tökéletesek volnánk, mi szenvedni valónk volna másoktól, Istenért?* (I. 16.)

Tény, hogy — amíg csak ezen a világon élünk — mindíg lesznek kisebb-nagyobb hibáink. Ezzel tehát ki kell békülnünk és a változhatatlanba belenyugodnunk. Erre int Krisztus követése is: *Amit az ember magában vagy másokban meg nem javíthat, viselje békével, míg Isten másképp nem rendelkezik* (I. 16.); azaz: amíg ki nem emel a halandóság keretéből és át nem helyez a tökéletesség és szentség örök honába.

A hit világozóságában tekintve a dolgot, nem is az a legnagyobb baj, hogy hibáink vannak; az igazi baj csak ott kezdődik, hogy nem tudunk ezekkel a hibákkal jól elbánni, főképp nem a másokéval. Saját botlásainkkal szemben ugyan — kevés kivétellel — mindannyian igen elnézők és kegyesek vagyunk, de megütközünk, sőt mérgeledünk, ha másokon tapasztalunk kifogásolni valót. Mások gyarlóságait rendszerint nagyra fűjük föl, és — ami a legnagyobb balfogás részünkről — a hibával együtt a hibázót is elítéljük, megvetjük. Egy-egy nagyobb botlás elég ahhoz, hogy a kölcsönös testvéri szeretetet fagypontra szállítsuk. Teljesen megfeledkezünk Krisztus követésének intelméről: *Ha magad sem tudsz olyan lenni, mint amilyen szeretnél, hogyan legyen más az a te tetszésed szerint? Másokat szeretünk tökéleteseknek látni, de saját hibáinkat nem igyekszünk megjavítani.* (I. 16.)

Itt is megint csak a józan és szeretetteljes gondolkodás győz meg minket arról, hogy sohasem szabad hibával együtt a vétkezőt is elvetnünk. Mindkét lényeges részt

teljesen el kell különítenünk egymástól. Tekintsük csak a hibát és a hibázót is annak, ami a valóságban. A véték, a hiba nem más, mint romlott természetünk romlott gyümölcse. Ez sohasem szép, sem dicséretes, hanem útálatos és mindig megvetésreméltó. Ki a hibázó? Isten gyermeke; Jézus arája, édes testvérem, a menny örököse. Bármennyi hibája van valakinek, ez még nem jogosít fel arra, hogy személyét kevésre becsüljem, esetleg megvessem vagy lenézzem és szeretetemet megvonjam tőle. Ki tudja, talán éppen az a hibája, amelyért én megvetem és nem szívlelem, lépcsőül szolgál neki nagy tökéletességre és sok érdemszerzésre. Hány szent nem jutott volna az égben a dicsőség azon magaslatára, ha nem lett volna hibája, amely folytonos küzdésre és alázódásra készítette. Ki tudja, nővértársani is mennyit alázódik, mennyit küzd és szenved botlásai vagy feltűnőbb fogyatékosága miatt!

Lám, mennyire igaza volt Prohászka püspöknek, hogy a szent hivatásban egészen másképen kell gondolkodnunk, mint a világban. A világ ily esetekben persze, hamar pálcát tör. Kereken kimondja a vétkező személyére a megvetés kárhuzatos ítéletét. De nekünk követniünk kell sz. Pál apostol gyönyörű ajánlatát: *Mint Istennek szent és kedves választottai, vegyétek magatokra az irgalom indulatát, elszenvedvén egymást és megengedvén egymásnak.* (Kol. 3, 12.)

Igen helyesen jegyezte meg egyik tiszt. szolgáló-nővér, aki sokat foglalkozott a lelkiélet művészetével: „Egészen új korszak kezdődik az ember lelki életében, ha annyira jutott már, hogy el tudja különíteni a hibát a vétkezőtől; ha megveti ugyan a hibát, de sohasem a hibázót!” — Bár azt mondhatnók, hogy a mai nappal mindegyikünk számára megkezdődött ez az áldott korszak! Mennyire megkönnyítene ez a kölcsönös testvéri szeretet gyakorlását!

De, sajnos! mennyi helytelen nézet és szeretetlen meg-

ítélés van köztünk ép ezen a téren! Addig, míg nővértársunk teljesen feddhetetlen és nem látunk rajta hibát, szeretjük és vonzódunk hozzá; de mihelyt észrevesszük, hogy ő is csak ember, nem pedig angyal, elhidegülünk iránta és jó néhány fokkal alábbra becsüljük. Hát még akkor, ha az illető a mi személyünk ellen vétett! Akkor van csak igazán vége a barátságoknak! Jól mondotta egyik nővérünk. „Mióta társam ellen ezt a hibát elkövettem, azóta ki nem állhat, és nincs mód, hogy ismét visszajussak szívébe.” Istenem, ha a mennyei Atya és az édes Jézus is így bánná el velünk, mindannyian veszve volnánk! Másképen cselekedtek a szentek. Szent Terézia azokat részesítette különös szeretetében, akik őt megsértették. Ugyanígy tett szent Vince és boldog Lujza is. De, Istennek hála! van sok nemeslelkű nővér is, aki dicső Alapítóinkat ebben is követi.

Keressük még egy okát annak, hogy miért nem tudjuk egymást igazán szeretni?

III. Mert *nincs meg bennünk hivatásunk szelleme.* Az igazi testvéri szeretet jó adag alázatosságot kíván meg az egyszerűség erényének kíséretében. Legtöbb és legsúlyosabb kihágásaink a szeretet ellen az alázatosság hiányából, kevélységből erednek. Nem szükséges ezt sokat bizonyítgatnunk. Kis lelkiismeretvizsgálás eléggé meggyőz bennünket erről az igazságról. Nincs bennünk szeretet, mert nincsen bennünk alázatosság. Akiben pedig megvan a szeretet, abban az alázat sem hiányzik. A testvéri szeretet erénye csakis az alázatosság talajában terem. Jóságos szent Vince atyánk, aki oly nagyon szívén viselte a kölcsönös testvéri szeretetet, így szólt egyik konferenciájában: „40 évig gondolkodtam azon, mi ébreszti fel és tartja meg közöttünk a testvéri szeretetet, és nem találtam jobb eszközt, mint az alázatosságot.”

Jó francia nővéreink e tekintetben túltesznek rajtunk.

Sokkal nagylelkűbbek, elnézőbbek egymás iránt, és korántsem olyan kicsinyeskedők, mint mi vagyunk. Egyegy bántó szót vagy kis kellemetlenséget föl sem vesznek. Több az alázatosságuk, azért kevesebbet törődnek saját személyükkel. Többet törődnek ők Istennel, mint önmagukkal. S mert nagyobb mértékben van meg bennük hivatásunk eredeti szelleme, a testvéri szeretet is virágzóbb náluk.

Ha tehát komolyan akarjuk, hogy társas, családi életünkben a kölcsönös testvéri szeretet terén könnyebben boldoguljunk, nem marad más hátra, mint hogy közös erővel, szívvel-lélekkel megújulunk szent hivatásunk szellemében az alázat, egyszerűség és szeretet igazi gyakorlásával és elsajátításával. Míg ez a szellem igazán nem sajátunk, hiába lesz minden egyéb igyekezetünk a kölcsönös szeretet föllendítésében.

IV. Van még egy eléggé általános baj, mely a kölcsönös testvéri szeretet fejlődését akadályozza. Vannak ugyanis nővérek, akik úgyszólván *nem is tudják, mit tesz az, szeretni*, miben áll tulajdonképen a testvéri szeretet? Sok nővérünk azzal hitegeti magát, hogy benne megvan a testvéri szeretet, sohase vét ellene, nem bánt senkit, nem haragszik és nem neheztel senkire. S hogy állítását meg is pecsételje, hozzáteszi, hogy nem törődik ő senkivel az egész házban. És csakugyan, a végsőig közömbös minden nővértársa iránt. Észre sem veszi, ha egyik-másik napokon át nincs a többi között, mert betegen fekszik a hálóban. Nem kérdezősködik, nem érdeklődik hogyléte iránt, tőle meg is halhat. — Nos, szeretet-e ez? Nem. Az ily eljárásban nincs egy parányi szeretet sem. Nem más ez, mint részvétlenség, rideg közömbösség. A szeretet parancsának lényege nem abban áll, hogy épen csak ne bántsuk egymást vagy közömbösek legyünk egymás iránt, hanem hogy szeressük egymást. A testvéri szeretet mun-

kalkodást föltételez. A közömbösség és nemtörődomség pedig nagy lelki tétlenség.

Miután pedig a kölcsön visszafizetéssel jár, azért e hideg közömbösségnek is rendszerint közömbösség a jutalma. Előbb-utóbb e közömbös lelkek is rászorulnak a testvéri szeretet tényeire s így többször megesik — a jó Isten némi elégtételül meg is engedi, — hogy ők sem tapasztalják a meleg részvét és a testvéri szeretet jóleső melegét. S amint a közmondás szerint: az kiabál legjobban, akinek a háza ég, úgy rendszerint azok a kedves nővérek panaszkodnak legtöbbit a szeretet hiánya miatt, akiknél magukban legkevesebb a szeretet. Jól mondotta már a bölcs Seneca: „Ha azt akarod, hogy szeressenek, szeress te is.“ Még pogány eszével is belátta, hogy a szeretet csak szeretetnek lehet gyümölcse.

Egyik nővér néhány hónappal áthelyeztetése után súlyosan megbetegedett abban a házban, ahol személyes érdemeket alig szerzett magának. De betegsége folyamán szinte akaratlanul a legnagyobb figyelemben és szeretetben részesítette őt minden nővértársa, egészen utolsó percéig.

A szeretet e rendkívüli megnyilatkozása fel is tűnt egyik nővérnek s nagyon elcsodálkozott fölötte. De csodálkozását csakhamar az elismerés és méltányosság érzete váltotta föl, mikor megtudta, hogy az a jó nővér az előbbi házban szintén a legnagyobb önfeláldozással és szeretettel éjjel-nappal ápolta egyik nővértársát, akinél senki sem bírta ki, kellemetlen büzt terjesztő betegsége miatt. Csakugyan igaz a Szentírásnak ez az állítása: „Amely mértékkel mérték, visszaméretik nektek.“ (Máté 7, 2.)

Jól jegyezte meg egyik fiatal nővér is, mikor így írt: „Minden nővértársamat szeretem — s bár nekem még senki sem mondta, — mégis úgy érzem, engem is mindenki szeret.“ A szeretet hiányát csakis azok érzik, akik maguk nem szeretnek.

Lássuk most már, mi voltaképpen a szeretet? A szeretet székhelye a szív, de az akarat a kormányosa. A szeretet tehát *jóakarattal mindenki felé szemben*. Szeretni annyit tesz, mint jót tenni. Az igazi krisztusi szeretet áldozatos cselekvés, nem pedig érzelem és édes ömlengés. Hogy helyesen szeretni tudjunk, — úgy, amint szent hivatásunk kívánja, — magunkra kell öltöznünk az Úr Jézus jóságos lelkületét, akiről így szól az evangélista: „*Körüljárt, jót cselekedvén.*“ — Legyünk jók, minél jobbakkal szemben, minden alkalommal, az élet minden körülményében: ez a szeretet. A szeretetet tárgyaló egyik könyvben többek között ezt olvassuk: „Valaki lehet eléggé alázatos, eléggé engedelmes, szerény stb., de sohasem lehet eléggé jó.“

Láthatjuk tehát, hogy a szeretetet az érintkezésben *tényleg nyilvánítanunk kell egymás felé, akár barátságos modorunkkal, akár szíves szolgálatkészséggel*. Ezt a szeretet apostola is megkívánja e szavaival: „*Fiacskáim, ne szeressünk csupán szóval, hanem cselekedettel és igazsággal.* (1. Ján. 3, 18.)

Igen helytelen tehát némely nővér ítélete, aki mindjárt gyanús szemmel nézi, ha két vagy több nővér barátságos egymás felé, ha segítik egymást, vagy ha szeretetteljes viszonyt tapasztal egyesek közt: rájuk fogja, hogy bizalmaskodók stb. Innen van, hogy az ily megítéléstől való félelemből sokan nem is merik szeretetüket kimutatni, pedig ez nagyon csökkenti a kölcsönös szeretet jóleső melegét és a társulati, közös élet családias voltát. Örüljünk, ha vannak közöttünk szeretetteljes nővérek; tanuljunk tőlük és kövessük példájukat. De távol legyen tőlünk, hogy alaptalan, gyanakodó ítéletünkkel eltiporjuk a testvéries szeretet megnyilatkozását. Emiatt egykoron, az ítéleten, igen nagy büntetést vonhatnánk magunkra. Szomorúan jegyezte meg egyszer egyik nővér: „Vannak nővérek,

akik szívesebben látják, ha hidegek és közömbösek vagyunk egymáshoz, mint azt, hogy szeretjük egymást.“ — Mit szól ehhez szent Vince és boldog Lujza anyánk?!

A jövőben ne panaszkodjunk, ne sópánkodjunk többé, hogy nincs közöttünk szeretet, hanem tegyünk róla, hogy legyen, vagy legalább mi meg ne akadályozzuk az igazi testvéries szeretet meghonosodását és gyarapodását.

Ne feledjük — mint minden más erény, — a szeretet is csak gyakorlás által növekszik. De mert a szeretet sok esetben az alázatosság erényével jár karöltve, gyakorlása sokszor nehéz áldozatba kerül. Áldozat nélkül nincs szeretet, de viszont minél nagyobb a szeretetünk, annál könnyebben hozzuk meg az áldozatokat, amelyeket a szeretet megkíván tőlünk. Ne keressük a szeretetet nagy messzeségben, ragyogó és gyönyörködtető tündöklésben, hanem kössünk vele barátságot, úgy, amint egyszerű, hétköznapi, sokszor visszatetsző ruháskájában elénkbe lép. A menyegzős öltönyt majd csak az örökkévalóságban, a szeretet hazájában veszi föl, amikor örök frigyre lépünk vele Isten szent szívével!

Humilitas nővér levele.

Kedves Sapia Nővérem!

Csodálkozok ugyebár, hogy már ily hamar fölkeresem levellemmel, hiszen még csak egy-két hónap telt el utolsó találkozásunk óta. De bocsássa meg e türemlenségemet, mert máris égető szükségem volna oktató és jóakaró tanácsaira.

Utolsó találkozásunk alkalmával — felejtethetlen beöltöztetésem nagy napján — megígérte kedves Nővérem, hogy továbbra is támogatni fogja egykori kis tanítványát és bő tapasztalataiból juttat itt-ott ennek a még nagyon is gyenge, szárnyatlan, repülni vágyó fiatal nővérenek! Mikor ezt a szerződésünket megkötöttük, nem gondoliam ám arra, hogy erre valóban nagy szükségem lesz valaha! Hisz' — gondoltam — a drága szeminárium fölverte a világ legádázabb ellensége

ellen is; megtanított mindenre, amit egy jó irgalmasnővérnek tudnia kell, s ez elég lesz egész életemre. De most látom csak, hogy életünk, hivatási munkakörünk apró-cseprő eseményeinek kellemetlenséggel átszótt mezején bizony hamar letéved az ember a biztos ösvényről, ha nincs, aki alkalmilag is rásegítsen a cél felé vezető útra.

Boldog, nagyon boldog vagyok gyermekeim körében. Alig várom a reggelt, hogy kis iskolám ártatlan lakóit üdvözölhessem, őket tanítgassam. Mennyire örülök, ha kis feleleteikkel bemutatják tudásukat, haladásukat. Ó, kedves Nővér, egy pillanatra sem bántam meg, hogy követtem tanácsát és tovább tanultam! Azonban egy felhő mégis befurakodott derűs napjaimba. Tudja jól, kedves Nővérem, hogy a jó gyermekek között akad olyan is, akiben nem szívesen látjuk a kis Jézust. Hát egy ilyen kis esetem volt, amikor a megfelelő dorgálás után azt hittem, most már minden rendben van. Biztosra vettem, hogy megjavul a kis imposztor, amikor délután kedves nővérünk az értekezőbe küld, hol egy felindult mama folytatja az én délelőtti munkámat, de *rajtam!* Igazán nem tudtam, mit feleljek; egészen elcsüggedtem, elvesztettem bátorságomat.

De nemcsak szidásban, hanem ellenkezőleg, hízelgésben, ajándékozásban is van részem éppen a gyengébb tanulók részéről. Ez igen megzavart az osztályozásnál is. Meg az ajándékozás módja is bántó, mert egyesek a legnagyobb titokban és igazán személyes használatomra való dolgokat hoznak. Tudom, hogy mindent kedves nővérünknek kell átadni, ő pedig nem látja ezt szívesen; azért mit tegyek? Szabad-e az ilyen gyermekkel többet foglalkoznom, hogy ne kelljen esetleg megbuktatnom? Ezerféle kísértés zaklat, csábít a nekem előnyösebbre; de egyben küzd bennem a szent hivatásom iránti szeretet és hűség érzete, mely arra sarkal, hogy jó kedves nővéremtől erősítő, bátorító és egyben irányító orvosságot kérjek.

Boldog Lujza Anyánk és négy vértanu-nővérünk új dicsőkörtől övezett képe előtt imádkozván, őket is kérem, esdjék ki számomra, hogy szellemük szerint kialakuljak. Tegye meg ezt kedves Nővérem is értem, ki válaszát nagyon várom és előre is hálásan köszönöm.

Jézus és Mária szeplőtelen Szívének szeretetében legcsekélyebb
Humilitás nővére.

A furfangos Napsugár.

— Halló, halló! — Mi tetszik Központi Lapocskám? — Ejnye, kis Napsugár nővér, a mai számomban volna két üres lap; nem tudnál-e valami okosat írni rá? — Hát kérlek, okosat éppen nem, de egy kis kópéságot igen; azzal — ha úgy tetszik — akár az egész számot is teleírom. — Nos, nem bánom, jöjj csak és írd, amit akarsz. — Ejnye, már itt is vagy, hát nem is kell idő a gondolkodásra? — Gondolkodásra? Minek itt gondolkodni? Nem akarok én valami mélységes tudományt írni; leírom egyszerűen pl. tegnapi furfangomat.

Ugyanis észrevettem, hogy házunkban két nővér haragszik egymásra. Úgyis tudod, ugyebár, hogy én az ilyet ki nem állhatom. Azt gondoltam magamban: várjatok csak, majd adok én nektek! Elmege a kedvetek a haragtartástól!

Odasompolygok az egyikhez, szépen lassan, észrevétlenül. Istenem! Ilyen róka se voltam még soha! Elkezdek vele beszélgetni. Eleinte csak úgy egyről-másról és semmiről, hogy észre ne vegye szándékomat; de azután lassankint beleföntam a másik haragost is. Ami jót csak tudtam róla, mind előhoztam. A nővérnek persze nem tetszett a beszéd; a másik dicséretével mintha csak tüvel szurkáltam volna az ő szívét. Eleinte csak egy-egy bizalmatlan pillantást vetett rám, de a sok dicséretre végre kitört belőle a keserűség. Hogy tudok én ily jó véleménnyel lenni egy nővérről, aki ilyeneket csinál. És itt nagy keserűséggel elpanaszolta a baját. Én, persze, csak erre vártam, hogy hadd folyjon ki szívéből a méreg. Nahát, édes Istenem, — mondom neki aztán — persze, hogy ő is gyarló. Egyszer megfedkezett magáról, megbántotta magát; de az ilyesmi megesik ám mindenkivel

egyszer-másszor. Azért ő még nem rossz nővér, nem kell annyira megharagudni rá. Higgye el, nem rossz nővér ő.

A kis haragos elhallgatott. Láttam, hogy küzd magával. Végre azonban mégis a jó győzött benne, mert egyszer csak azt mondja: Hiszen én sem mondom, hogy rossz nővér, sőt én is mindig szerettem és becsültem őt — s itt egy gyenge mosoly cikkant át az arcán — és tulajdonképen most sem haragszom rá igazán. Csak egy kicsit éreztetni akarom vele, hogy máskor jobban vigyázzon magára, stb.

Az egyik rész tehát meg volt nyerve, most tehát át a másikhoz. Megint csak fölveszem a rókakosztümöt és elkezdek vele is beszélgetni, szépen, simán. Itt azonban majdnem pórul jártam, mert mihelyt szóba hoztam a másikat, ez oly paprikásan kelt ki ellene, hogy hiába volt minden jó szó. Erre aztán én is komoly hangon mondtam: Kedves nővérem, nekem ugyan semmi közöm a dologhoz, de vegye tudomásul, hogy ön téved és hogy rosszul ítéli meg azt a nővért, mert én tudom, hogy ő szereti és becsüli önt és nem is haragszik rá igazán.

— Ön tudja ezt, és aztán honnan tudja? — Tudom, biztosan tudom, mert lehetetlen, hogy egy nővér, aki oly jó véleménnyel van magáról, komolyan haragudjék. — Ő rólam jó véleménnyel lenne? Mondott talán valamit? — Mondott bizony. Nézze, pl. ezt meg ezt mondta magáról. — Igazán így beszélt rólam? — Így ám; ha akarja akár írásban is adom.

Erre azután ő is elkezdett gondolkodni s szinte láttam és az arcáról is leolvashattam, hogyan olvadozik le a jég az ő szívéből is, míg végre egész meghatottsággal mondta, mennyire sajnálja azt a buta históriát; jobb lett volna föl sem venni a dolgot, mert hiszen alapjában ő is úgy szereti és becsüli azt a nővért, stb.

Eljött az est, megkezdődött a szünóra. Beülök egy

sarokba s úgy teszek, mintha mitsem látnék, mitsem hallanék. Pedig figyelek, mert most következik furfangom vizsgája. Jön az egyik s jön a másik. Tekintetük találkozik, de íme, szemük már nem szikrázik, nem szór világot, hanem mintha máris ölelkeznek. Az egyik megszólal, — jaj! Mi lesz most? Hála Istennek! A másik nem dörög, szépen felfogja a szót és elkezd beszélgetni, mintha semmi sem történt volna. Negyedóra mulva, már együtt tréfálkoznak és nevetnek.

Én meg ott a sarokban boldogan mosolygok. Egyszerre a haragosok egyike megböki a másikat és így szól hozzá: „Nini, a kis Napsugár nővér ott a sarokban oly furcsán tesz, mintha markába nevetne.“ — Mire a másik: „Bizonyára megint valami kópéságot csinált és azért nevet.“ És én tényleg szívből nevettem, mert furfangom sikerült, úgy, hogy észre sem vették. Legjobban azonban este örültem, mert megvizsgálván lelkiismeretemet, az egészen nyugodt volt, mintha csak azt mondta volna: a mai furfangodért nem haragszik rád a jó Isten.

Utóhangok.

Kedves Olvasóim! Ugyebár, a hála szép erény és jól esik az elismerés még akkor is, ha az ember teljesen önzetlenül, tisztán Istenért teszi a jót. Tudom a ti szeretetek ily nemes és ment minden számítástól az elismerésre. Így is kell ennek lennie, különben hol maradna érdem?! De mindez nem ment föl engem a hála kötelezettsége alól.

E sorok útján azon jó barátainknak mondok forró köszönetet szeretetteljes támogatásukért, akik ez utóbbi hónapokban juttatták el hozzám adományaikat. Mondhatom, kedves olvasóim szinte versenyeznek egymással a szeretetben és adakozásban, hogy a mindig emelkedő, méregdrága nyomdai ár mellett ne csak magam éljek meg, hanem más hasznos és szellemünknek megfelelő olvasmányokról is gondoskodhassam.

De sajnos! Sokra még sem mehetünk, mert ily kevés példányszám mellett egy-egy kiadás óriási költségre kerül. A már nyomtatásban levő megígért társulati könyv pl. főlemészti összes pénzkészletünket. Sebah! Annyit teszünk, amennyit tehetünk; a többit Istenre kell bízunk.

Ismét közlök itt még néhány tanulságos részletet olvasóim leveleiből; hadd épüljünk és tanuljunk belőle mindnyájan.

Egyik jó nővérünk így ír: „Ez idén, sajnos! már elkéstem; de jövőre én fizetem ám a Lapot. Összegyűjtöm egész évben a csontokat, nyúlboröket s minden egyéb limlomot, amit senki sem használhat, és eladom a te javadra“. — Nos, meg-látjuk, mily nagy összeg kerül ki a handléságból!

Egy másik: „Nádtanfolyamra jártam és munkám első zsengeit neked áldozom“. — Ismét más: „Papírmunkákat készítettem s a vásáron eladtam; éppen 200 korona a bevétel és ez a tied“. — Isten áldja mindkettőnek a kezét és szívét! Ismét: „Sajtószakosztályunk szeretettel küldi a mellékeltet. Valahányszor egy kis sajtómagot küld a jó Isten, terád is gondolunk“. Éljen! Adja Isten, hogy magtárunkból sohase fogyjon ki a bankós gabona! — Más: „Ft. atyánk engedelmével e 300 K kamatomat arra a könyvre küldöm, amit Lapunk megígért“. Isten áldja érte! Ennyi jóakarát, összetartás és szeretet nem maradhat áldás nélkül!

Nagyobb házaink még az eddigieknél is nagyobb összeggel tanusították áldozatkészségüket, s a megszállt területeken szintén erős visszhangra talált vészkiáltásom. Lassan-lassan onnan is érkezik nagylelkű segítség. Isten áldja meg őket is!

Lám, ily tevékeny szeretettel kell hozzájárulnunk az általános jónak előmozdításához! Ilyképen, kedves olvasóim, nemcsak életbenmaradásomról, hanem a szegények és szűkölködők fölsegelezésére is buzgólkodhattok. Minél több jót teszünk saját kezünk munkájával, annál több élet, öröm és boldogság áramlik szívünkbe. Ez a reális szeretet megtanít arra is, hogy magunkról megfélekedve, csak másokért éljünk; ez a szeretet leányának tulajdonképeni lényege és lelke. Valóra váltjuk ezzel szent Vincének tanácsát: *A szeretet leánya keveset beszéljen, hanem sokat tegyen.*

Hűséges barátotok, a

„Központi Lap“.

A Központi ház krónikájából.

(Folytatás.)

Délután egy borotváltképjű, színészes külsejű úr kérte a főnöknöt. Bemutatkozásképen szó nélkül átnyújtott egy hivatalos iratot Fáber aláírásával, amelyben a katona- és munkástanács kinevezi Kövesi Lajos urat házunk teljhatalmú gondnokává.

Tehát újból itt vagyunk. Mit volt mit tennünk, nyugodtan beletörődtünk az új fordulatba és készültünk a harcra. Kövesi biztosította nt. vizitátornőnköt, hogy nem akar nekünk kellemetlenséget okozni, respektálni fogja jogainkat stb., és csak a gyermektartásra vonatkozó ügyekkel akar foglalkozni. Viszont a vizitátornő is kijelentette, hogy nekünk klauzuránk van, s kívánja ennek tiszteletbentartását. Az új gondnok ezt készségesen megfogadta.

Július 1. Kedd. Az új gondnok ma be is költözött feleségével, 22 éves fiával és 17 éves leányával. Nem hiába van színészes külseje; tényleg színész volt régebben; az asszony és a gyermekek jó benyomást keltenek. Nt. vizitátornő ajánlatára, az ökonómát két szobáját foglalták el, a telefonszoba mellett. Különben nem kívánhatnánk jobbat, mert kora reggel valamennyien elmennek, ki hivatalba, ki máshová, s csak 3 óra tájban jönnek haza ebédelni, így alig vannak terhünkre.

Július 2. Szerda. Az I. kerületi munkástanács rendeletére a lazarista uraknak tegnap ki kellett költözniök házukból, miután a Somlyói-út 4. számú villában requiráltak számukra 3 szegényes kis szobát. Miután már úgys van lakásuk a Márvány-utcában, ide most csak ft. atya, Báthora és Heindl urak költöztek, abban a vidám reményben, hogy nemsokára visszajöhetnek. Csöppet sem látszottak szomorkodni költözködés közben, inkább tréfálva jegyez-

ték meg, hogy nyaralni mennek a villába. Utcái házukat a kertészeti iskola „ifjúmunkásai“ (kommunista kifejezés) számára foglalták le, de nem költözött be senki. A hátsó (kerti) házban már április óta laktak az „ifjúmunkások“, és a földszinten meg az első emeleten még most is laknak.

Július 13. Vasárnap. Gondnokunk küldetésének fő-célja — amint látszik — az, hogy az aláírást szépszerével kicsikarja belőlünk. De bár egész színészi és diplomáciai képességét felhasználja e célra, nem megy velünk semmire. Nt. vizitátornővel szemben már végkép letette a fegyvert, most már csak egyes nővérekkel próbálkozik.

Ma azzal a tervvel állott elő, hogy kijátssza a munkástanácsot. Kiállít ugyanis egy jegyzőkönyvet arról, hogy a Központi ház nővérei egyszer már aláírták a nyilatkozatot; ezt két hiteles tanu: Szana igazgató és a portás igazolja, a munkástanács pedig vegye úgy, hogy megelégszik az első nyilatkozat érvényességével. Ez csakugyan nagy ügyességgel volt kieszelve, de nt. vizitátornőnk és az összes nővérek a legerélyesebben tiltakoztak ellene, kijelentvén, hogy még a látszatát sem akarják annak, mintha mégegyszer aláírták volna. Másnap hallottuk telefonjelentését: nem ment semmire, „mert nagyon határozott, energikus nők.“

Ezzel úgy éreztük, hogy a nyilatkozat kérdését leg-alább is egy időre elintéztük. De most már elszántan vártuk, mikor jön az útilapunk.

Július 15. Kedd. Ma végre beállított a második liquidáló-bizottság; 3 fiatal ember, külsejükre nézve elég tisztességesek. Most már nem sokat törődünk velük. Hagytuk magukra, liquidáljanak tetszésük szerint. Felváltva kalauzoltuk őket a szobákban, mert itt-ott felvilágosításra volt szükségük. 14 napig jártak ide, amíg elkészültek nagy munkájukkal.

Július 19. Szent Vince ünnepe. E mindig oly ked-

ves családi ünnep, mely máskor szent Vince egész lelki családját örömben egyesítette, ma csendes, örömtelen volt. Délután beállított Purjesz dr. s a Gyermekvédelem (Liga) nevében átvette intézetünket. Nagyon kért, hogy azért maradjunk csak itt és folytassuk ezt az áldásos munkát stb. Megigérte, hogy azon lesz, hogy aláírást ne kívánjanak tőlünk s amennyire lehet, elkerüli, hogy világi személyzet jöjjön a házba. Így a Menhellyel többé semmi közösségünk. De nekünk különben is olyan mindegy, hogy kihez tartozunk. Szinte elfásultunk már a hányattásban.

Július 22. Kedd. Tizennyolc számarköhögésben szenvedő gyermeket vittünk ki Piliscsabára. Asszisztens-nővérünk azon reményben, hogy a nővérek ételmezése is könnyebb lesz, elvállalta a Menhelytől ezeket a gyermekeket, kiknek levegőváltásra van szükségük. A Gyermekvédelem számlájára megy a tartás odakünn is, amely ételmet és kevés fölszerelést is ad.

* * *

Házunknak valóban érdekes képe van, különösen vasárnaponként. Zsidóink, kiknek jogara alá tartozunk, — mert hiszen a kikeresztelkedett Szanától kezdve valamennyi protektorunk és munkatársunk a gyermekvédelmi hivatalban, beleszámítva Egyedi és Blüh doktorkisasszonyunkat, ki pár hét óta szintén befurakodott a zsidó körökben híressé vált „Ménesi-úti üdülőtelepre“, többé-kevésbé vérmes kommunista zsidó, még pedig a galíciai fajtából, — magukon kívül vannak a sohasem látott tisztaságtól és az ebben az évben csakugyan gyönyörű kertünktől. Boldogok jó fogásukkal és egymásután telepítik be „üdülésre“ rokonságukat a felső házba, mivel itt lenn mégsem akarják összekeverni a saját fajukat. Már vagy 14 rakoncátlan gyerek van odafönn.

A gyermekekhez természetesen naponkint nagyszámú felnőtt családtag jön látogatóba; egyik-másik néha ott is aludt, sőt Szanáék annyira megmelegedtek, hogy három hónapon keresztül hol az asszony, hol a férj üdült itt hetenkint fölváltva és élvezték a mi kosztunkat.

De tetőpontra hágott a zsidó Gemütllichkeit vasárnaponkint. Ilyenkor a doktorkisasszonyok is nemcsak maguk töltötték itt az egész napot; de bejött hozzájuk az egész pereputty is. A felsőháziaknak szintén tömérdek vendégük érkezett. Ezek azután valamennyien a kommunizmus jótékony zavarosában halászott eleganciával — ruha és modor tekintetében — késő estig korzóztak kertünkben, úgy, hogy az abbáziai strand elhomályosulhatott volna mellettük. A zsíros élvezet csak úgy fénylett arcukról és ha valahol, úgy itt teljesen megvilágított, eleven kilátás nyílt a „magyar“ kommunizmusra.

Közbe-közbe persze szép gyümölcsfáink is hívogatólag nyújtották le ágait, amelyeket barátilag megrázni sohasem késtek a vendégek. Egyik-másik bennfentesebb alak kosár, avagy szatyor nélkül el se jött; és beteg Juliskánk a második emeleti kertrenyíló szobácskájából mindig fölháborodással figyelte, hogy: „a zsidók már megint teleszedték szatyorukat gyümölcse!”

Segíteni a dolgon nem lehetett; hagytuk tehát, csináljanak amit akarnak, hiszen mi úgysis elmegyünk, a kertre, házra másnak lesz gondja.

Július 27. Vasárnap. Estefelé dr. Neugebauer, a Gyermekvédelem (Liga) igazgatója, két zsidó orvos kíséretében eljött a házat megnézni. Tudtukra adta, hogy mindkét házunk, a piliscsabaival együtt, véglegesen a Gyermekvédelem birtokába ment át. Átadta Fáber üzenetét, mely szerint az 50 éven felüli nővéreknek nem kell aláírniok a nyilatkozatot, ruhát sem kell cserélniök és egyik házunkat megkapják. Neugebauer mindjárt meg-

kérdezte, hányan vannak ilyenek? Nt. Vizitátornőnk sóhajtvá felelte, hogy: „sajnos, mi legtöbben 50 éven alul vagyunk, de azt hiszem, ez a ház és a felső éppen elég volna az 50 éven felülieknek.“ Neugebauer sietve vágott közbe, hogy erről a házról nincs szó, Fáber a menházat valahol vidéken tervezi. Másnap egy cédulát küldött kapunkra e felirattal: „A Tanácsköztársaság rendelete értelmében lefoglalta a Gyermekvédelem.“ Ez volt immár a harmadik cégtábla kapunkon.

Július 28. Hétfő. Este háromnegyed kilenckor a gondnok fontoskodva kérte nt. vizitátornőnköt, hogy jöjjön rögtön, mert halaszthatatlan közölnivalója van vele. Az újságot tartva kezében, kidülledt szemekkel olvasta föl a kormány fölszólítását a közönséghez, hogy az esetleges „riadó“-ra mihez tartsa magát. Bár gyanítottuk, hogy a riadót nem a vörös győzelem öröme fogják megfűjni, mégis megkérdeztük a gondnokot, mit jelentsen e felszólítás. „Erősen verik a vörös hadsereget mindenfelé, románok, csehek, fehérek!“ — súgta óvatosan, kevésbé leplezett rémülettel.

Örömünket persze vissza kellett fojtanunk Kövesi előtt, de amikor elment s mi egyedül maradtunk szobánkban, szabad kitörést engedtünk a nem remélt hírtől kelt érzelmeinknek. Alig vártuk a riadót, mely azt jelentheti, hogy az ellenség Budapesthez közeledik!

Rövid időre ismét némi reménységűgár tűnt föl előttünk a szabadulásra a hosszú-hosszú reménytelenség után, de a következő napokban már ez is — mint az előbbiek — újra elsötétült, mert az újság páratlanul elbizakodott hangon hozta a jelentéseket a vörös hadsereg fényes győzelmeiről, a románok csúfos vereségéről. Amellett oly messzire nyúló gazdasági és iskolai reform-rendeleteket adott ki, mintha a kommunizmus örökre meg volna már pecsételve Magyarországon.

Augusztus 1. Péntek. Mindennek dacára tagadhatatlan, hogy napok óta pattanásig feszült a hangulat. Az utcán, villamosban, vonaton, vörös katona és civil, proletár és úr egyformán szidja a helyzetet, a kormányt, a kommunizmust. Annyira vagyunk, hogy a kalauznő hangosan meri mondani a villamosban: „Ezzel a magam két kezével szeretném a Kun Bélát fölakasztani!” — és senki sem ugrik fel, hogy betömje a száját. Nyíltan beszélnek, hogy — ha hamarosan nem történik valami — önmagában roppan össze a gépezet. Ismerőseink a legvérmesebb reményekkel kecsegtetnek, hogy nemsokára üt a szabadság órája. Időnkint jönnek a hírek: a Tiszán átkelő seregünket a románok a folyóba fojtották... a veszteség óriási... a románok teljes erővel törnek előre... a vörösök már nem képesek őket tovább visszatartani... a foglyokkal a románok borzasztó kegyetlenül bánnak, miért is tömegesen megszöknek katonáink vezetőik fenyegetései dacára... a hadseregben a fegyelem teljesen felbomlott. Pogány, hadügyi népbiztos buzdító beszédben akarta lelkesíteni a katonákat: „Testvéreim, a szívünket adjuk nektek, csak még most tartsatok ki!” — „Kell a kutyának!” — kiáltják vissza a katonák.

Mindenki azt mondja, hogy vége a kommunizmus erejének; de mi Tamással mondjuk: ha csak szemeimmel nem látom... mert hiszen már oly sokszor hitegettek, biztatgattak, hogy még csak egy hétig türelem... tíz napig... még 14 nap és így tovább. És a hét és tíz és tizennégy nap csak múlt, múlt — és a kommunizmus még mindig itt van.

De íme, — ó isteni Jóság! — ma délután rendkívüli kiadásban közli az újság, hogy a kormány lemondott. — Kun Béla megható rezignációval mondja el búcsúbeszédét az egybegyűlt nagy tanács előtt és könnyezve jelenti ki, hogy a kényszer hatása alatt ugyan elmegy, de visszajön,

ha majd egy intelligensebb, megértőbb munkássággal dolgozhat. Könnyei követőkre nem találtak, hacsak azokat nem számítjuk, akik örömkönnyeket vegyítik a Kun Béla fájdalmába.

Az átélt sok lelki rázkódtatás és csalódás annyira megbénította idegzetünket, hogy most, amikor örülnünk és ujjonganunk kellene, nem tudunk örömiünknek méltó kifejezést adni. De mérsékeli örömiünket az is, hogy a megbukottnál nem sokkal különb kormány vette át az ország gyeplőjét: egy részben az eddigi népbiztosokból összekombinált, mérsékelt szocialista kormány. Tudjuk, hogy a kommunizmus előtt sem viseltetett ez jóindulattal a vallás és intézményei iránt, most sem várhatunk keztyűs bánásmódot tőle.

A szentruha kérdésével is gondban vagyunk. Nem tudjuk, fölvegyük-e, vagy sem? A társulat nagyobb része sértetlenül szentruhában van; csak a kisebb része nincs. Bennünket itt a Központban nem kényszerített direkt rendelet a ruha letételére, tehát senkitől sem kell engedélyt várnunk a visszaöltözéshez. Viszont fölmerülnek más okok, amelyek még óvatosságra intenek. Ft. Atyánk még Grácban van; tőle sem kérhetünk tanácsot.

Augusztus 2. Szombat. Tépelődésünkben a gondnok jött segítségünkre. Reggel azzal állított nt. vizitátornőnk elé, hogy már egészen nyugodtan fölvehetnők szentruhánkat, hiszen nem a szocialisták vették el tőlünk. Nt. vizitátornőnk átment ft. Báthora úrhoz tanácsért, de ő szintén azt mondta, hogy várjunk türelemmel még egy-két napig; majd meglátjuk, hová fejlődnek a dolgok.

Délben azonban a gondnok megint előhozta a szentruha kérdését és azt mondta, hogy bátran átöltözködhetünk. Most már mi sem vártunk tovább. Bár nt. vizitátornőnk maga is közölte volna a nővérekkel e boldogító hírt, mégis a gondnokot kérte föl erre; részben,

hogy baj esetén a felelősség ne legyen rajtunk, de főleg azért, hogy a gondnok hadd lássa a nővérek örömét.

A hatás csakugyan nem maradt el. Délután a nővérek a nappaliban gyűltek össze, de azt még nem tudták, mi célból. Mikor mindenki együtt volt, bejött a gondnok. Nagyon szívére vehette az ünnepélyes pillanatot, mert finoman kiöltözködött. Majd egy hamarjában rögtönzött dikciót mondott a „gonosz” bukásáról és az „erény” biztos diadaláról, Isten és más szent nevek sűrű hangoztatásával. Jól tudtuk, hogy mi sem áll oly messze szívéből, mint az Isten, mert fájdalom, — bár gonosz nem — de teljesen istentagadó volt. A nővérek tehát várták, mi fog e hosszú beszédből kisülni. Erre is rákerült a sor és amikor a gondnok beszédének befejezése képen ünnepélyesen mondá: „immár mi sem akadályozza önöket, hogy szentruhájukat holnap fölvegyék”, utánozhatatlan jelenet következett. Óriási zúgás, tapsolás, össze-vissza kiabálás egy pillanat alatt. A gondnok egy percig elképedve nézte, azután szó nélkül kiment a szobából. A nővérek pedig örömeikben utána kiáltották: „Éljen a gondnok úr!”

Mikor az ajtó becsukódott mögötte, akkor kezdődött csak az igazi, leplezetlen öröm! De hát hamarosan a kérdés reális oldalára is át kellett térnünk. Van-e általában keményített kollénk, kornettünk? Kisült, hogy a magántulajdonban levő készlet éppen pontosan kifutja minden nővérnek. Most a ruhakérdés következett. Sok nővérnek nem is volt már a házban a szentruhája, mert kivitte, hogy biztonságba helyezze. Szerencsére a legtöbbször Budapesten volt a biztonsági helye, így a délután folyamán hamarosan szétrepült mindenki a városba és boldogan hozta be drága szentruháját.

Este volt aztán nagy készülődés, jókedvünk pedig egyre fokozódott. A találékony ifjúság vidáman hajjigálta a plafonra a fityulát, amire immár nem lesz többé szükség.

A gyermekek is észrevették, hogy valami rendkívüli dolog történhetett és egymásután kérdezték: „Kedves nővér, miért örülnek olyan nagyon?” A nagybacsok már kitalálták: „Bizonyára fölveszik a szentruhát!” — „Majd holnap meglátjátok,” — hangzott a felelet.

Egyedi doktorkisasszony is véletlenül tanúja volt az öröm kitörésének. Mikor a nappaliból kijövé a gyermekekhez mentünk, egyik nővér tánclépéssel ment föl a lépcsőn és ujjával vígan csettintve hangoztatta: „Éljen a tanácsköztársaság!” — „Igen, mikor már meghalt!” — mondta szomorúan egy hang az emeleten. Egyedi kisasszony volt, akit a nővér nem is vett észre. Őt is ámulatba ejtette a nővérek nagy öröme: „Igazán, nem is képzeltem volna, hogy a nővérek ennyire ragaszkodnak a ruhájukhoz.”

De örömünk mély hatással volt az egész ház népére. Mindenki velünk örült és még a zsidók is megígérték, hogy holnap bejönnek a szentmisére, hogy láthassanak a szentruhában.

Augusztus 3. Vasárnap. A hosszú négyhónapi szenvedés után, az isteni Gondviselés csodálatos kegyelméből, ma újból magunkra vehettük, magunkhoz ölelhetjük drága szentruhánkat. Most láttuk csak, ebben a nehéz időben, hogy mennyire szeretjük!

Négy hónap óta ma először keltünk föl négy órakor, ami a szentruhától elmaradhatatlan volt. Kimondhatatlan boldogsággal láttuk egymást a kedves kornettben azon a helyen, ahol eddig a nyomorúságos világi rongyokban éktelenkedtünk.

Ez az öröm természetesen még nem volt végleges, zavartalan megnyugvás eredménye, mert hiszen még nem tudjuk, milyen sors vár a házra és ezzel együtt reánk. De most már bátrabban remélünk, mert akárhogy is lesz, olyan lehetetlen helyzetbe többé nem kerülhetünk, mint a kommunizmusban.

A szentmisére csakugyan bejött az egész háznép, még a gondnok és a doktorkisasszonyok is, hogy lássák a nővéreket. A fehér csapat valóban meghatotta őket és nem késtek elismerő megjegyzéseiket hangoztatni.

Hát még mekkora volt a gyermekek meglepetése és öröme! A nagyobbcskák, kivétel nélkül kedves, fogékony-lelkű gyermekek, megható módon adták tudunkra gyermekszívük örömét. Csak úgy sugárzott arcocskáikról a szeretet és elragadtatás. A kicsinyek meg pláne egyenesen megmondták, hogy: „milyen szép fehér kalapja van a kedves nővérnek!”

Déltájban a portásnővér egy urat engedett be a kapun, aki szó nélkül csak a belső kapuig jött, ott leszakította a Neugebauerék által csak nemrég kiakasztott cédulát és — dolgát végezve — menni akart. A nővér kétségbeesve a merész tett miatt, megkérdezte a finom külsejű urat, hogy kicsoda és minő joga tépte le a cédulát. Ez azt felelte, hogy megbízatása van a Zrínyi-utcai főkapitányságtól. — Hamar telefonáltunk tehát a főkapitányságra és csakugyan azzal nyugtattak meg, hogy igen, tudomásuk van a dolgról és rendben van minden. Ugyanígy tett a derék úr a misszióház kapuján lógó plakáttal is.

A házba folyton érkeznek velünk örvendező látogatók, ismerősök, rokonok. A nővérek közül néhányan már künn voltak a városban szentruhában. Valamennyien avval jöttek haza, hogy útközben az emberek megszólították őket és örömiüknek adtak kifejezést, hogy a nővéreket megint láthatják. Egészen idegen nő sírva ölelt át egy nővért, ismeretlen urak kalapot emelnek. A villamos megállónál udvariasan mondják: „Engedjük a kedves nővért felszállni!” — Asszisztens-nővérünket is elfogta a kapu-

ban egyik szomszédunk: „Kedves nővér, nem is gondolják, milyen boldogok a Ménesi-útiak, hogy megint láthatják a kedves nővéreket!”

A városban már fennáll a külső rend és nyugalom. De, hogy mi forr az elfojtott vad kommunista bensőkben, az könnyen elképzelhető! Az új kormány borzasztóan igyekszik jól végezni dolgát; a tegnapi újságban felszólította az összes hivatalnokokat, hogy mindenki nyugodtan maradjon helyén. A megkönnyebbülten föllélegző hazafiak rögtön kiakasztották a rég nem látott nemzetiszínű zászlót, amely eddig sárba volt tiporva. Ez természetesen nagyon izgatja a vörösöket. Itt-ott utcai harcok készülnek. A vörösök le akarják tépni a nemzetiszínű zászlót, amazok pedig erősen védik. A rend lelke szocialista biztosokkal megpakott autók képében, gondterhesen rohan ide-oda és békít, csitít. Ma az újság rendeletileg közölte, hogy minden zászlót, legyen az akár nemzetiszínű vagy vörös, be kell vonni. További parancs, hogy ma déli 12 óráig az összes falragaszok — melyek eddig Budapestet igazi pokoltornáccá varázsták — eltávolítandók. Ennek a parancsnak háttere van. A románok ugyanis már Budapest határában vannak; ma vagy holnap valószínűleg bevonulnak; előlük igyekeznek a népbiztosokból levedlett új miniszterek a bünjeleket levakartatni. Lázás sietséggel folyik a kaparás, mosás, falakon, ablakokon, mert délig kész kell lenni e munkának. A becsületes polgárság szíve mosolyog e buzgóság láttára; a falak tövében pedig végeredményképen alázattal meghúzódó kis papírvakarék cégéres szemfedője a gyászos véget ért proletárdicsőségnek.

A románok közeledtével egyidejűleg persze rémhírek is érkeznek rablásról, kegyetlen öldöklésről és újból itt a rettegés, amely úgylátszik, már a mi megpecsételt sorsunk.

De most az egyszer nem hagyjuk magunkat megzavartatni. Örülünk magunknak, örülünk egymásnak és bizalomteljesen várjuk és reméljük, hogy a jó Isten továbbra is kegyes lesz hozzánk.

(Folytatjuk.)

Beszámoló a szegények karácsonyáról.

Kedves Központi Lap! Többszöri fölszólításodnak engedelmeskedve, közöljük mi is veled az elmúlt karácsony öröminnepségét: szegényeink karácsonyát. Drága világot élünk s mégis gazdagon megajándékozhattuk szegényeinket Jézusunk segítségével, akinek jóságos kezében mi csak gyarló eszközök voltunk.

December 22.-én kis ünnepséggel keretében megtartottuk szegényeink karácsonyát az intézet tornatermében, ahol a dúsan megrakott karácsonyfa és az asztalokon elhelyezett drága ajándék várta a szegények apraját-nagyját. Már megkezdődött a kiosztás. A szentséges atya adományából 30 gyermek kapott egyenkint 60—60 K-t, 40 leányka kapott megvarrt új ruhát, 8 fiú nadrágot; kiosztásra került 7 pár új cipő, 42 darab pirosra sült nagy kenyér, 50 darab nagy mákos és diós patkó, 150 kg bab, 50 kg lencse, 250 kg burgonya, 65 köteg fa, egy zsák dió, só, kávé, gyertya, hagyma, szappan és több használt ruhadarab. Volt öröm és hálálkodás.

De most bizonyára kíváncsi vagy arra is, hogyan sikerült ennyi értéket elővarázsolnunk? Megmondom azt is. Ez csak úgy volt lehetséges, hogy belevontuk a jótékonyságba az egész közösséget. El is mondom, hogyan. Az elemisták hordták össze a cukrot, tojást, lisztet, diót, amelyből apró süteményeket készítettünk. A cukorkát meg növendékeink ajándékozták, és megvolt a karácsonyfa, melynek fényes díszéről egy jó úrinő gondoskodott.

Azután végigjártuk az összes rőfös és fűszeres üzleteket. A rőfösök egy-egy ruhára való kelmét, trikót, kendőt, cernát, gombot adtak; a fűszerezés só, kávé, szappant és gyertyát. Egy gyűjtőívvel megpumpoltuk a jobb módú hivatalnokokat és

földbirtokosokat, akik vagy pénzt vagy élelmiszert adtak e célra.

Színarabot is adtunk elő, 4000 K bevétellel; egy jótékony úrinő 1000 K-val, a kath. leányok egyesülete 2000 K-val gyarapította tőkénket, amelyhez még a 2000 K amerikai segélyt is csatoltuk.

E jelentős összegben vásároltunk kelmét, bőrt, fát s egyéb szükséges dolgokat. A legtöbb ruhát nővéreink varrták meg, de a varróleányok is örömmel segítettek. A fiúk ruháit a szabók varrták meg ingyen. Legtöbb gondot okozott a cipők megcsináltatása. A jó Jézus itt is segített. Egyik cipőgyáros kijelentette, hogy ő nagyon szívesen elkészíti mind a 7 párt ingyen. Isten áldja meg érte!

Elérkezett az utolsóelőtti nap. Öröm volt látni, mily buzgósággal dagasztották a nővérek a kenyeret, formálták a patkókat, amelyeket két sütőpék ingyen süttött meg oly pirosra, hogy szinte belemosolyogtak a szemlélők szívébe. Ezeken akadt meg minden szem, no meg a csillagó karácsonyfán is. De a szépség bizony nem tartott sokáig, mert egy-két óra múltán már hült helye volt mindennek. De reméljük, emléke megmaradt szegényeink lelkében. Dicső alapítóink pedig örömmel tekintettek le ránk hagyott örökségükre: a boldogan távozó szegényekre.

*

Bár kissé elkésett s idejét járta, mégis közöljük e kedves beszámolót. Tanuljunk meg belőle, miképpen lehet a mostani nehéz körülmények között is hathatósan segíteni szegényeinken. Az igazi szeretet valóban találekony és nem mondja soha: minden drága, nem segíthetünk. Amire *egy* nem képes, arra *sokan* képesek. Ha sokan csak keveset is adnak, máris sokra mehetünk. Csak körültekintés, áldozatkészség, ész és szív kell hozzá. Éljen a szegények szeretete és a testvéri összetartás!

Szent Vince gondolataiból.

Vessük magunkat egészen és minden fenntartás nélkül Isten karjaiba s legyünk meggyőződve, hogy Gondviselése mindent javunkra fordít.

Szünórák.

Villamosban.

Két nővér utazott a villamosban. Az idősebb nővér váltott jegyet, de az átszállásnál eldobta, pedig hazáig szólt. Jött az ellenőr és kérte a jegyet. A jó idősebb nővér nem tudott magyarul, azért zavarában így szólt: „Nincs van, eldobni!” E furcsa válaszra meglepetten kérdi tovább: „Hová utaznak?” „A tébolydába!” — volt a válasz. Az ellenőr helyeslőleg intett a kezével: „Csak menjenek!”

Naiv okoskodás

A gráci szemiráriumban egy kis nővér nagy figyelemmel hallgatta a vasárnapi tanítást, melyben ft. Nachtigall úr vonzóan festette a három boldog testvér: Márta, Mária és Lázár életét s az Úr Jézus kitüntető szeretetét irántuk. A rá következő napon az iskolában kedves Johanna nővér kettős társulatunk keletkezéséről beszélt s kérdezte, tudja-e valamelyik, honnan kapták a lazaristák elnevezésüket. Az említett kis nővér örömmel jelentkezik: „A kedves nővérek Márta és Mária életét egyesítik; s mivel a ft. misszionáriusok a kedves nővérek fivérei, azért lazaristáknak nevezik őket“.

Túlságos szabályszerűség.

Grácban történt, egy szép reggelen. Kedves Fabianna nővér körüljárta a kis nővérek hálótermeit. Az egyikben megállt, mert valami furcsát vett észre. Egy lefüggönyözött ágy fölött látott valamit mozogni. Odamegy, széthúzza a lebocsátott függönnyt s mit lát? Egy természetes szemínárnővér az ágyban állva költi el reggelijét. Kedves Fabianna nővér meglepetve kérdi tőle, hogy mit csinál? A kis nővér német nyugalommal válaszolja: „Alázattal kérek bocsánatot, ma péntek van“.

Figyelmeztetés.

Kérjük kedves nővéreinket, hogy a Központi Lap 1918. és 1920. évfolyamainak 10—10 füzetét (nem 12!) mindaddig be ne kötéssék, amíg a *tartalomjegyzéket* meg nem kapják hozzá! Most, amíg ily roppant drága, nem akarunk rá költeni; megvárjuk, míg kissé olcsóbb lesz a nyomda.

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
a magyarországi irgalmasnővérek számára.

7. ÉVFOLYAM.

1921.

3. SZÁM.

TARTALOM: Szűz Mária tisztelete. — Lujza Anyánk boldoggáavatásának évfordulója. — Boldog Lujza anyánk elvei. — Megújulás III. — Gyermekünk megjavítása. — Kérdés — felelet. — A központi ház krónikájából. Vége. Családi ünnepély. — Notre Dame de la Mission. — Szünórák.

Szűz Mária tisztelete.

Május hó! Szűz Mária hava! Ez a két gondolat egy fogalomná alakul annak lelkében, aki szívből szereti és tiszteli az Isten anyját, szűz Máriát! A május hó közeledtével minden igaz Mária-tisztelőnek megdobban a szíve, örömmre gyullad lelke. Mennyi titokzatos erő, mennyi élet, öröm és vigasztalás rejlik tehát szűz Mária őszinte, gyermekies tiszteletében! Nem hiába állítják a szentek, hogy a szent Szűz tisztelete az örök kiválasztásnak biztosítója. S valóban; a hű Mária-tisztelőnek már megjelenése is sokszor azt a benyomást kelti, mintha homlokát már előre az örök boldogság dicsőfénye övezné.

Tagadhatatlan tény az, hogy minél lelkiebbé, tökéletesebbé válik valaki, annál bensőségesebben szereti és tiszteli szűz Máriát; s viszont, minél mélyebbre süllyed az ember a bűn és romlottság lejtőjén, annál inkább elhidegül és eltávolodik az Istenanya szeretetétől. Csak a hitetlenek és gonoszok vetik meg és gyűlölik őt. Csakis a jók, nemesérműek sorakoznak tisztelőinek zászlaja köré.